

afgifter äro behöfliga för lotsarnas aflöning, och får derföre i den delen afstyrka bifall till motionärens förslag. Men då det å andra sidan är ostridigt att de fartyg, som hafva en drägtighet af 20—40 tons, blifvit genom Kongl. Förordningen af den 21 December 1877 alltför hårdt och orättvist betungade, och då icke någon särdeles känbar minskning i lotsarnes inkomster torde uppstå genom dessa fartygs lotsfrihet, så anser sig Utskottet i denna del böra tillstyrka motionen och får derföre ödmjukligen hemställa,

att Riksdagen ville i underdånighet anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta i nu gällande lotstaxa af den 21 December 1877 införa en sådan ändring, att fartyg under 40 tons må befrias från skyldighet att begagna lots.

Stockholm den 17 April 1880.

På Utskottets vägnar:

A. J. LYTH.

N:o 21.

Ank. till Riksd. Kansli den 19 April 1880, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 9, i anledning af väckt motion angående underdånig skrifvelse om ändring i nu gällande expeditionstaxa.

Uti en i Andra Kammaren inlemnad och till Utskottet hänvisad motion (N:o 114) söker motionären Herr *J. G. Granlund* visa, att bestämmelserna i nu gällande expeditionstaxa af den 30 Mars 1855 äro i hög grad orättvisa med afseende på den lösen, som deri är fastställd för gravationsbevis å stadsjord, som ej är åsatt visst tomtnummer, i det att, då t. ex. lösen för sådant bevis utgör

<i>på landet:</i> för hemman eller lägenhet,	
för hvar af dessa till och med tre	3 kr.,
» öfver tre till och med sex	2 »
» öfver sex	1 »
dock så att lösen ej må påföras högre än	20 »
<i>och i stad:</i> angående gård eller obebyggd tomt jemte sådan jord, som ej får derifrån söndras eller särskildt in-tecknas,	
för hvarje tomtnummer till och med tre	3 kr.,
» öfver tre till och med sex	2 »
» öfver sex	1 »
så erlagges deremot för <i>annan</i> stadsjord med eller utan åbyggnader af till och med tre tunnlands rymd	3 kr.,
för hvarje tunnland deröfver	1 »
dock att sådan lösen ej må öfverstiga	20 »

Af dessa bestämmelser framgår, att då t. ex. en fattig person köper en stadsjordslägenhet af sämre beskaffenhet samt af något mer än 20 tunnlands areal, så nödgas han, i och för erhållande af gravationsbevis, erlagga en lösen af 20 kronor, under det att man för dylikt bevis å ett hemman på landet af mer än 1,000 tunnland jord eller för ett tomtnummer i stad, bestående mången gång ej blott af hus, utan äfven af en ganska stor jordareal, är skyldig erlagga endast 3 kronor o. s. v.

Motionären medgifver visserligen att skälet till den alltför höga expeditionslösen för gravationsbevis å sådan stadsjord, som här är i fråga, kan ligga i svårigheten att bringa reda uti de invecklade eganderättsförhållanden, som ofta vidlåda jord af detta slag, men anser å andra sidan att detta skäl numera förlorat sin giltighet, sedan de nya, för städerna upprättade fastighetsböckerna infört reda och ordning i dessa förhållanden, hvarför han föreslår, att lösen å gravationsbevis för jord i stad, hvilken icke tillhör gård eller tomt, måtte beräknas såsom för annan fastighet efter nummer eller särskild fastighet och icke efter tunnland; samt

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om ändring i nu gällande expeditionstaxa rörande lösen af gravationsbevis för jord i stad i sådan syftning.

Att orsaken till den höga lösen, som nu är bestämd för gravationsbevis å sådan stadsjord, som ej tillhör gård eller tomt, ligger deruti, att dylik jord oftast utgör en sammanfattning af flera små lägenheter med olika namn, hvilka hvar för sig kunna in-tecknas och der eganderättsförhållandena kunna vara mycket invecklade och svåra att utreda, det

synes för Utskottet vara utom allt tvifvel. Expeditionstaxan säger det sjelf derigenom att den indelar stadsjorden i två slag, nemligen *den som, icke får söndras ifrån gård eller tomt eller särskildt intecknas, samt annan jord*. Enligt hvad Utskottet har sig bekant, inträffar det mycket ofta, att åkrar, ångar eller beteshagar, som äro belägna i eller invid städer, bestå af lika många, med egna namn försedda jordlappar, som de utgöra tunnland. Då en hvar af dessa små jordstycken kunna särskildt intecknas, så är det tydligt, att utfärdandet af gravationsbevis å hela deras sammanfattning måste medföra ett vida större besvär än då sådant bevis afser gårdstomt i stad eller ett hemman på landet, hvilka hvar för sig blott kunna hafva ett inteckningsnummer. Vid dylikt förhållande synes också billigheten fordra, att ersättningen rättar sig efter arbetets och besvärets storlek. Motionärens anmärkning att detta besvär numera icke kan vara så betydande, sedan fastighetsböcker för städerna blifvit upprättade, förtjenar här icke afseende, emedan minst 10 år måste hafva tilländagått efter fastighetsbokens upprättande, innan den dermed afsedda lättnaden kan komma expeditionshafvanden till del och, som känt är, hafva ej mer än 5 eller 6 år ännu förflutit, sedan fastighetsböcker för städerna började uppläggas.

Att fall kunna inträffa, då expeditionslösen för gravationsbevis å sådan stadsjord, hvarom här är fråga, kan blifva för hög, vill Utskottet ej neka, men de blifva säkerligen undantagsfall, för hvilka det icke torde vara lämpligt att besvara Kongl. Maj:t med någon skrifvelse, synnerligen som det är fara värdt att lika många missförhållanden skulle kunna uppstå äfven genom den af motionären påyrkade ändringen i expeditionstaxan. Och får Utskottet därför hemställa,

att Herr Granlunds motion icke för närvarande måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 17 April 1880.

På Utskottets vägnar:

A. J. LYTH.

Herr *L. Andersson* i Wall har anmält att han vid ärendets behandling ej närvarit i Utskottet.